

«Els Mossos no haurien de detenir el president ni que ho dicti el jutge»

Albert Soler | Girona | 02.11.2020 | 23:36

El polític Joan Vidal i Gayolà (Anglès, 1943), primer president de la Diputació de Girona i primer conseller de Governació en època democràtica, publica les seves memòries, «Jo també hi era», editades per Gavarres

El polític Joan Vidal i Gayolà (Anglès, 1943), primer president de la Diputació de Girona i primer conseller de Governació en època democràtica, publica les seves memòries, «Jo també hi era», editades per Gavarres

«Els Mossos no haurien de detenir el president ni que ho dicti el jutge»

Però alguna vegada va existir Convergència?

Que si alguna vegada va existir Convergència? No entenc la pregunta.

Tothom en renega, ningú la coneix, ningú en sap res...

Aaaah. Home, les coses s'han de considerar en el seu moment, i Convergència va tenir un paper importantíssim. Negar-ne l'existència em sembla ridícul. Voler ara renegar d'aquella Convergència em sembla absurd, ja que va tenir un gran paper. Després han passat coses molt desagradables i Convergència ha hagut de plegar, s'ha transformat en PDeCAT, hi ha hagut una diàspora de gent cap a altres partits... Però no treu que va governar 23 anys i va fer moltes coses.

Però vostè no ha anat al PDeCAT.

Jo soc de Junts per Catalunya.

Va presidir la Diputació. No haurien d'haver desaparegut totes?

Efectivament, i no han desaparegut. Quan jo presidia la de Girona, durant el Govern Tarradellas, es va començar a preparar el traspàs de les seves funcions a la Generalitat. Així ho contemplaven els acords amb en Suárez i es van fer els tràmits oportuns. Però el Govern espanyol mai no ho va aprovar, no se sap si perquè en Suárez va deixar el document en un calaix o perquè en Tarradellas no l'hi va presentar. Més tard, des de la Generalitat vam intentar tirar-ho endavant, però aleshores ja topava amb la Constitució, que no existia quan Tarradellas negociava. Mai més s'ha pogut resoldre el tema.

Vidal: quantes vegades en la seva carrera política l'han volgut comprar?

A mi, mai.

Hi ha algun episodi que hagi preferit ocultar, de les memòries?

Cap, explico tot el que recordo. A 77 anys ja estic de tornada de tot i no he ocultat res.

Va tractar molt Jordi Pujol. Què li sembla el seu final?

És molt lamentable i ho sento molt. És una desgràcia. Mai no m'hauria imaginat que Jordi Pujol tingués un final com aquest, després de la seva brillantíssima trajectòria política, quan va crear les estructures d'estat que tenim ara.

Quines estructures d'estat?

Com a mínim, si tenim Mossos d'Esquadra i TV3, és gràcies als governs de Jordi Pujol. Ara és molt fàcil criticar, però s'ha de reconèixer que la tasca política de Pujol va ser molt bona, va dur una gran transformació a Catalunya, de la qual encara disfrutem avui. Els que critiquen en Pujol han de saber que

ho fan aprofitant l'obra de govern que va fer ell. Moltes de les lluites polítiques d'avui serien impossibles sense l'obra de Jordi Pujol.

El va acompanyar mai a Andorra?

(Riu) No, ni tan sols sabia que hi anés. L'únic que sabia és que anava a Queralbs a passar l'estiu.

Creu que Jordi Pujol és independentista?

Crec que ara, sí. No hi he parlat, però pel que tinc entès considera que no hi ha més solució que la independència, però que encara no som prou.

I vostè, creu que som prou?

Ens hem anat tornant tots independentistes. Quan jo vaig entrar en política pràcticament no n'hi havia cap. Ens hi han convertit les circumstàncies. Saber si som prou, només ho sabrem el dia que es faci un referèndum ben fet i la gent pugui votar en llibertat.

Va contribuir a la creació dels Mossos. Haurien de detenir el mateix president si un jutge ho dicta?

Ho diu per en Trapero?

No únicament.

No haurien de fer-ho. Els Mossos estan subjectes al dictat de la justícia, però hi ha moltes maneres de complir les ordres del jutge. A més, en el cas d'en Trapero no va ser el jutge que li demanés que detingués el president, sinó ell qui es va oferir. Això em sembla molt malament.

Quina solució veu per a Catalunya?

Mantenir-se fermes, no renunciar als propis plantejaments. Tenir la paciència d'anar tirant endavant un projecte que al capdavant permeti un referèndum com Déu mana, per saber si el país vol realment la independència.